

Кожного ранку вона прочиняє вікно

Катерина Бабкіна

Кожного ранку вона прочиняє вікно і тихенько кличе.

Голос її пробуджує водоспади й лавини,
десь унизу перехожі піднімають обличчя,
і роздивляються в небі зграї пташині,
з надією, як і ти роздивляєшся цю жінку зі спини –

зморшок по шкірі її непевний тонкий рисунок,
асиметрію тіла невиразну, м'яку, природню,
ніби парад сузір'я чорних родимок візерунок –
знаючи, що кожен ранок – це її подарунок,
це як ще один подих перед кроком в безодню.

Що поки вона з тобою – лавини минають місто,
що тепла зима тримає однак водоспади, кригою скуті,
і що якщо вона піде – то зробить це ненавмисне,
не з байдужості до тебе, не з неувважності, не від люті –
а просто розчиниться у повіті, перетворюючись на сутінь.

І ніхто тоді не врятує. А до того пульсує січень
її тихими вигуками щоранку, і завмирають віхоли,
водоспади, птахи, лавини; перехожі піднімають обличчя.
І всі чекають – кого й куди цього разу вона покличе;
і всі відгукуються – кого б вона не покликала.